

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/58/2015
Identifikačné číslo spisu: 6714010343
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6714010343.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Q. X. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v Bratislave dovolanie obvineného Q. X., zastúpeného obhajkyňou JUDr. Dominikou Árvaiovou, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. októbra 2014, sp. zn. 2 To 92/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Q. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 2. júla 2014 sp. zn. 5 T 82/2014 bol obvinený Q. X. uznaný za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 19. marca 2013 v presnejšie nezistenom čase od 06.30 hod. - 12.45 hod. v meste V., ulica I.. XXXX/XX, okres Detva, vykonal krádež vĺmaním do bytu na uvedenej adrese na 6. poschodí, ktorý obývajú T. W. (správne T.), nar. XX.XX.XXXX a H. W. (správne T.), nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom V., I. XXXX/XX, a to tým spôsobom, že neznámym predmetom a spôsobom rozlomil cylindrickú vložku na vchodových dverách bytu a následne vošiel do priestorov bytu, ktorý prehľadal a v miestnosti spálne z komody z textilnej taštičky odcudzil finančnú hotovosť vo výške 13,- Eur, dve svadobné obrúčky zo žltého kovu, 4 prstene zo žltého kovu, kľúče od OMV Škoda Favorit ev. č. J. a Škoda Fabia combi ev. č. J., panel z autorádia nezistenej značky, mobilný telefón zn. NOKIA, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a mobilný telefón zn. SONY ERICSON T 610, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, čím týmto svojím konaním spôsobil T. T. a H. T., obaja bytom V., I. XXXX/XX, škodu krádežou vo výške 1.295,- Eur a poškodením zariadenia vo výške 30,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 46 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do

ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obvinenému uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2 T 64/2014 z 24. apríla 2014, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 5 rokov, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2 T 64/2014 z 24. apríla 2014 zostali týmto výrokom nezmenené.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil aj výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22 T 204/2013 zo 17. apríla 2014, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 2 roky, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22 T 204/2013 zo 17. apríla 2014 zostali týmto výrokom nezmenené.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný nahradiť poškodeným T. T. a H. T. kodu vo výške 1.335,94 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. boli poškodení T. T. a H. T. so zvyškom nárokov na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený Q. X. ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 183), ktoré odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne, došlým na súd prvého stupňa 16. júla 2014 (č.l. 185). V dôvodoch odvolania uviedol, že skutky nespáchal a necíti sa byť vinným. Jeho vina nebola vykonaným dokazovaním nepochybne preukázaná. Výtýkal súdu prvého stupňa, že ho uznal za vinného iba na základe nepriamych dôkazov (pachovej stopy a vzorky DNA), ktoré bez ďalšieho nedali jasný logický, presvedčivý a vierohodný záver o tom, že skutku sa dopustil. Namietal, že orgány činné v trestnom konaní neunesli dôkazné bremeno, súd mal preto rešpektovať zásadu „in dubio pro reo“ a oslobodiť ho. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a trestné stíhanie zastaviť.

Odvolanie podal aj samotný obvinený (č.l. 196-197), ktoré adresoval krajskému súdu. V jeho dôvodoch znovu poukázal, že okresný súd jeho vinu založil iba na dvoch nepriamych dôkazoch. V tejto súvislosti namietal, že pachová stopa mohla byť do bytu dovezená kýmkoľvek a stopa DNA mohla byť taktiež na vchodové dvere zanesená ktoroukoľvek inou osobou. Okrem toho namietal právnu kvalifikáciu skutku, pričom konanie malo byť kvalifikované iba podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., nakoľko bola spôsobená iba malá škoda. Záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby, alternatívne navrhoval zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby konanie prekvalifikoval zo zločinu na prečin.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v zmysle § 317 Tr. por. na verejnom zasadnutí 9. októbra 2014 uznesením pod sp. zn. 2 To 92/2014 odvolanie obvineného Q. X. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 9. októbra 2014, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva, t.č. v Ústave na výkon trestu Banská Bystrica.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 7. novembra 2014, jeho obhajkyňa prevzala rozhodnutie 5. novembra 2014, prokurátor 4. novembra 2014 a odpis rozhodnutia prevzali aj obaja poškodení.

Okresný súd Zvolen 25. augusta 2015 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného Q. X., ktoré podal prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Dominiky Árvaiovej, ktorá obvineného obhajovala aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 30. marca 2015 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania obvinený vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. zopakoval námietky proti právnej kvalifikácii. Podľa rozsudku súdu prvého stupňa mal spôsobiť poškodeným malú škodu, a preto jeho konanie malo byť kvalifikované iba ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Poukazoval pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 47/2010, kde sa konštatuje :

„Posúdenie predmetného skutku ako trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., keď vlámanie bolo pričítané obvinenému ako závažnejší spôsob konania, je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zák. (na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu či priťažujúcu okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby). V tomto smere je relevantný právny názor, že ust. § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. je vradený do právnej normy vcelku nelogicky V zmysle § 122 ods. 4 Tr. zák. závažnejším spôsobom konania je aj vlámanie. Skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. je preto v podstate nepoužiteľná, lebo páchatel' spácha trestný čin vlámaním a pre použitie vyššej trestnej sadzby sa mu pripočíta znovu vlámanie, čo nie je možné aplikovať; v tomto smere sa javí rozpornosť právnej normy.“

Napokon poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. septembra 2014 sp. zn. 5 To 54/2014, kde bol identický skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a krajský súd použitú právnu kvalifikáciu nijako nespochybnil. S poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia má za to, že v jeho prípade došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech, keďže napriek ustálenej judikatúry mu bol uložený prísnejší trest. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. považuje preto za naplnený.

Pre úplnosť znovu namietal, že rozsudok vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a prvostupňový súd mal rešpektovať zásadu „in dubio pro reo“ a oslobodiť ho spod obžaloby. Záverom svojho mimoriadneho opravného prostriedku navrhol vysloviť, že napadnutým rozsudkom v spojení s uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, požadoval zrušiť obe rozhodnutia a prikázať súdu prvého stupňa, aby vec znovu prerokoval a rozhodol. V zmysle § 388 ods. 2 Tr. por. navrhoval prikázať vec inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určil, k dovolaniu obvineného vyjadriť. Uvedenú možnosť využil iba prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení z 27. apríla 2015 (č.l. 233-234) uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že skutok spáchal obvinený a svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Na podporu svojho vyjadrenia poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Tpj 78/2011 (stanovisko č. 116 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit č. 6/2012). Vzhľadom k tomu navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Zároveň však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštančia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

V predmetnej veci, ako už bolo vyššie uvedené, obvinený Q. X. uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu je potom možné namietat', že skutok, zistený súdom v pôvodnom konaní, bol nesprávne kvalifikovaný ako určitý trestný čin, hoci išlo o iný trestný čin alebo nešlo o žiadny trestný čin. Popri týchto chybách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež namietat' iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie, pod ktorými treba rozumieť právne posúdenie iných skutkových okolností, ktoré majú význam z hľadiska hmotného práva. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku možno dovolaním namietat' iba právne pochybenia. Dovolací súd nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať postup súdov nižšieho stupňa pri dokazovaní a hodnotení dôkazov, ale vychádza iba z konečných skutkových zistení urobených súdmi nižšieho stupňa a v nadväznosti na súdmi nižšieho stupňa ustálené skutkové zistenia posudzuje správnosť aplikovaného hmotnoprávneho posúdenia. Tieto skutkové zistenia nemôže zmeniť. Dovolací súd totiž nie je akousi treťou inštanciou, ktorá by znovu preskúmavala skutkový stav, pretože ťažisko dokazovania spočíva v konaní na súde prvého stupňa, ktorého skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že východiskom pre existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sú skutkové zistenia v právoplatne ukončenom konaní vyjadrené v tzv. skutkovej vete výroku rozhodnutia vo veci samej, prípadne i ďalšie súdom zistené okolnosti relevantné z hľadiska noriem hmotného práva (predovšetkým trestného, ale aj iných právnych odvetví).

V posudzovanej veci obvinený Q. X. v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v prvom rade namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku v napadnutom rozhodnutí, pretože skutok bol právne kvalifikovaný ako zločin krádeže, hoci krádežou bola spôsobená iba malá škoda, pričom mal byť posúdený iba ako prečin krádeže podľa 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Na podporu svojej argumentácie poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 47/2010, ako aj na rozhodnutia iných súdov, ktoré riešili obdobnú trestnú činnosť. Po formálnej stránke tieto námietky obvineného bolo možné podradiť pod uplatnený dovolací dôvod. Napriek tomu jeho argumentáciu dovolací súd nepovažuje za dôvodnú, nakoľko je založená na jeho nesprávnom výklade ustanovení

Trestného zákona.

V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejnené pod č. 116 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (zošit č. 6/2012), ktoré bolo prijaté práve pre rozdielny výklad v otázke právnej kvalifikácie skutku vykazujúceho znaky jednočinného súbehu trestného činu krádeže spáchaného vlámaním podľa § 212 Tr. zák. a trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák. Z uvedeného stanoviska vyplýva, že v prípadoch, kde si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. pri použití § 138 písm. e/ Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

Faktom zostáva, ako na to poukázal aj obvinený vo svojom dovolaní, že napriek vyššie citovanému stanovisku prax súdov pri rozhodovaní o jednočinnom súbehu trestných činov krádeže spáchaných vlámaním a porušovania domovej slobody bola rozdielna. Práve preto bolo na zasadnutí trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 9. decembra 2014 prijaté stanovisko pod sp. zn. Tpj 53/2013 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení Trestného zákona (uverejnené pod č. 11 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit č. 2/2015).

Z uvedeného stanoviska vyplýva, že ak je spáchaný trestný čin krádeže vlámaním (§ 122 ods. 4 Tr. zák.) a zmocnením sa cudzej veci je spôsobená malá škoda, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. Jednočinný súbeh s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. je možný, je však vylúčená možnosť posúdenia predmetného skutku aj podľa odseku 2 písm. a/ tohto ustanovenia, lebo spáchanie činu vlámaním je už obsiahnuté v posúdení skutku (trestného činu) podľa odseku 4 písm. b/ § 212 Tr. zák. (uplatní sa pravidlo špeciality a zásady ne bis in idem).

Ak ide o prisvojenie si cudzej veci, čin je spáchaný vlámaním a páchatel' zmocnením sa cudzej veci nespôsobí ani malú škodu, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Kvalifikácia skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je vylúčená, lebo znak vlámania (bez ktorého ju nemožno použiť) je už obsiahnutý v ods. 2 písm. a/ § 194 ods. 1 Tr. zák.

V konkrétnom prípade sa obvinený vlámal do bytu poškodených a odcudzením vecí, ako sám uviedol v dovolaní, spôsobil malú škodu, preto svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. V tomto smere k žiadnemu pochybeniu zo strany nižších súdov nedošlo.

Napokon obvinený v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že rozhodnutie vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Dovolací súd považuje za potrebné k tomu uviesť, že predpokladom existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je nesprávna aplikácia hmotného práva, ktorá môže spočívať buď v nesprávnom hmotnoprávnom posúdení skutku alebo ide o nesprávne hmotnoprávne posúdenie inej skutkovej okolnosti. Vykonávanie dôkazov, vrátane ich hodnotenia a vyvodzovanie skutkových záverov z vykonaných dôkazov však neupravuje hmotné právo, ale predpisy trestného práva procesného (§ 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.). Pod procesné námietky je nutné tiež zahrnúť i námietky, v rámci ktorých poukazyval na porušenie zásady prezumpcie nevinny, resp. zásady „in dubio pro reo“. Z uvedeného je preto zrejmé, že jeho námietky nie sú spôsobilé naplniť ním uvedený dovolací dôvod, pretože sa netýkali právneho posúdenia, ale skutkových zistení a hodnotenia dôkazov.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci,

odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Q. X. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.